

ส่วนรับงานพัฒนาคุณภาพงาน
เลขที่ผลงาน...../.....
วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล.....นางสาว สุมาลี สุขศรี.....รหัสบุคคล.....0014135.....

เบอร์โทรภายใน.....02-4414234ต่อ666.....เบอร์โทรมือถือ081-4032270.... Email Address...sumalee.suk@mahidol.edu

หน่วยงาน.....งานบริหารศัลยา.....

ภาควิชา / ฝ่าย(ต้นสังกัด).....โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี.....

*ชื่อ-สกุล.....นางสาว สุมาลี สุขศรี..... รหัสบุคคล.....0014135.....

(ผู้ที่รับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☐ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีทีผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณารอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

.....

ชื่อเรื่อง.....ไฟเรียนรู้...พาชีวิตสู่ความดีงาม

การเรียนรู้สามารถเกิดได้ตลอดเวลากับทุกคน ทุกเพศ และทุกวัย สถานที่เรียนรู้ก็เช่นกัน มิได้จำกัดแต่เพียงในห้องเรียน เราสามารถเรียนรู้ได้จากสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา เช่นที่บ้าน หรือที่ทำงาน นับตั้งแต่ฉันทำงานที่หอพักนักศึกษาพยาบาลรามธิบดี ศาลายา ฉันได้รับเรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมายซึ่งหลายๆ อย่าง สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ ไม่ว่าจะเป็น 5ส. การจัดสวนมุมสวย การอบรมการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐาน (Cardiopulmonary Resuscitation: CPR) รวมถึงการอบรมล่าสุดที่นำมาใช้ได้ในชีวิตจริงกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของโคโรนาไวรัส (COVID-19) เรื่องการนำส่งผู้ป่วยที่ติดเชื้อโรคโควิด 19

นี่ย้อนกลับไปถึงช่วงแรก ๆ ตอนที่ฉันเริ่มมาทำงานที่หอพักนักศึกษาพยาบาลแห่งนี้ใหม่ ๆ ฉันไม่ชอบเลยกับการอบรมอะไรหลายๆ อย่าง ฉันคิดแค่ฉันมาทำงานในหน้าที่ที่เกี่ยวกับการทำความสะอาดหอพัก ทำไมจะต้องมาอบรมอะไรประเภทนี้ด้วย หลังจากผ่านการงานมาได้สักระยะ ฉันก็เริ่มเปลี่ยนความคิดเนื่องจากฉันได้รับความรู้ในแขนงใหม่ๆ แบบที่ฉันไม่เคยได้เรียนรู้มาก่อน โดยเฉพาะความรู้ด้านสุขภาพ ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการดูแลตนเอง คนในครอบครัว เพื่อนบ้านและคนในสังคมได้ โดยเฉพาะสถานการณ์วิกฤตของการแพร่ระบาดของเชื้อโควิด 19 ในประเทศไทย จำนวนผู้ติดเชื้อมีจำนวนมากขึ้นทุก ๆ วัน และใกล้ตัวเข้ามาเรื่อยๆ

ตั้งแต่วันที่ต้นเดือน มกราคม 2565 เป็นต้นมา ทางหอพักฯ ได้จัดเตรียมห้องพักที่ชั้น 7 ไว้สำหรับรับกักตัวนักศึกษาที่เป็นกลุ่มเสี่ยงจากการสัมผัสบุคคลที่ติดเชื้อโควิด 19 โดยจัดให้พักห้องละ 1 คน ในช่วงแรกให้นักศึกษากักตัวเองรอบละ 14 วัน หากผลการตรวจพบว่าไม่ติดเชื้อ ก็สามารถกลับมาพักที่ห้องเดิมใช้ชีวิตได้ตามปกติ ระหว่างที่นักศึกษากักตัว ฉันมีหน้าที่คอยดูแลทำความสะอาด ส่งอาหารให้วันละ 3 มื้อ และแล้ววันหนึ่งสถานการณ์ที่เคยหวัง ๆ ก็มาถึง ฉันจำได้แม่นยามาก เป็นวันที่ฉันเพิ่งออกเวรตึก ระหว่างที่กำลังซื้อจกักรยานยนต์กลับบ้าน ก็ได้รับโทรศัพท์จากแม่บ้านหอพักว่า อาจารย์พยาบาลที่ดูแลนักศึกษาพยาบาลปี 3 ที่เพิ่งมาพักตัวเพื่อสังเกตอาการเมื่อคืนที่ห้อง 712 แจ้งมาว่าทางโรงพยาบาลศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษกแจ้งผลตรวจ RT PCR ออกเป็นบวก นั่นคือนักศึกษาติดเชื้อโรคโควิด19 และขอรบกวนเจ้าหน้าที่ของหอพักไปรับผลตรวจที่โรงพยาบาลศูนย์การแพทย์ฯ ไปด้วยเพื่อยืนยันผลและขอเตียงส่งตัวนักศึกษาให้เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลสนาม หรือ Hospitel

ฉันไปติดต่อที่หน่วยตรวจระบบทางเดินหายใจอยู่ชั้น 1 ด้านนอกอาคาร จดชื่อ-สกุล และหมายเลขโรงพยาบาลไปด้วย หน่วยงานนี้เจ้าหน้าที่ที่สุตแสนจะใจดี เตรียมเอกสารใส่ไว้ในซองสีน้ำตาลซึ่งเป็นเอกสารลับ ฉันเดินทางมาถึงหอพัก ฉันโทรหาเพื่อแจ้งอาจารย์ว่าได้รับเอกสารเรียบร้อยแล้ว อาจารย์ท่านให้ฉันนำซองเอกสารฉบับนั้นส่งให้นักศึกษาคนดังกล่าวเพื่อถ่ายภาพ ส่งให้อาจารย์ทางไลน์ส่วนตัว ระหว่างนั้น ฉันก็เริ่มทบทวนความรู้ในการดูแล ส่งตัวผู้ป่วยติดเชื้อที่เคยได้รับการอบรมมา ฉันและพี่สรวงซึ่งเข้าปฏิบัติหน้าที่ช่วงเวรเช้า ก็ช่วยกันสวมชุดอวกาศ PPE ด้วยความตื่นเต้นเราช่วยกันไปปรึกษากันว่า จะสวมชุดกันยังไงดี จะเอาไว้ข้างหน้าหรือข้างหลัง ที่อบรมและฝึกซ้อมในวันนั้นก็ผ่านมาหลายวันแล้วนะ สรุปว่าต้องสวมจากด้านหน้ามาด้านหลัง “พี่สรวง ช่วยผูกปมด้านหลังให้หน่อยนะคะ” สวมหน้ากาก(mask) สวมหมวก ถู่มือ เตรียมตัวรอ เพื่อไปถือคลิฟต์เตรียมพร้อม ในใจฉันตื่นเต้นมาก ๆ แต่ก็บอกกับตัวเองว่า ฉันต้องทำได้ นี่คือการครั้งแรกในสถานการณ์จริงที่ไม่ใช่การซ้อมอีกแล้ว

12.00 น. เมื่อรถพยาบาลมารับตัวนักศึกษาไปรักษาตัวมาถึงหน้าหอพัก ฉันไปเคาะประตูเรียกนักศึกษาที่ห้องพัก เพื่อลงลิฟท์ ขนสิ่งของไปที่รถพยาบาล ฉันทำความสะอาดลูกบิดประตูตามหลังทันที หลังจากที่นักศึกษาคนดังกล่าวขึ้นรถพยาบาลไปแล้ว ฉันกับพี่สาว ช่วยกันทำความสะอาดลิฟต์ ทางเดิน ด้วยแอลกอฮอล์ 70% ทันที ทำความสะอาดเสร็จ ฉันก็อาบน้ำ สระผม ในใจยังคิดอยู่ว่านี่คือเหตุการณ์จริงหรือไม่ ยังแอบหวังใจว่าฉันจะติดเชื่อหรือไม่นะ แต่ฉันก็คิดบวกไว้ คือฉันก็ปฏิบัติตามแนวทางที่เคยอบรม ซ้อมแผน มาแล้ว ก็ไม่น่าจะติดเชื้อง่ายๆ หรอกนะ

วันรุ่งขึ้นฉันและหัวหน้างานเดินทางไปแจ้งกับกองงานสาธารณสุข ของเทศบาลตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม เพื่อมาพ่นยาฆ่าเชื้อในห้องพักที่นักศึกษาติดเชื่อพักอยู่ เจ้าหน้าที่เทศบาลก็สุดแสนจะใจดี มาดำเนินการให้อย่างรวดเร็วช่วงบ่ายของวันนั้นเลย หลังจากนั้น 7 วันต่อมา ฉันสังเกตตัวเองว่ามีอาการผิดปกติหรือไม่ แต่ที่สังเกตก็ไม่มีอาการผิดปกติ ไม่มีเจ็บคอ ไม่มีไข้ ไม่คัดจมูก ฉันน่าจะปลอดภัยแล้ว

ฉันมานั่งคิดทบทวนตั้งแต่ฉันทำงานในหอพักแห่งนี้ ฉันได้รับความรู้ใหม่ ๆ มากมายหลายอย่าง แต่ละอย่างสามารถนำมาใช้ในชีวิตจริงได้เป็นอย่างดี ฉันความเข้าใจถึงความสำคัญของการอบรม การฝึกซ้อมลงมือทำจริงที่ผ่าน ๆ มาแล้วว่า สำคัญมากจริง ๆ เพราะเมื่อเราผ่านการซ้อมแผนมาแล้ว ถึงแม้ว่าฉันจะตื่นตื่นบ้างแต่ก็ช่วยสร้างความมั่นใจ ส่งผลให้ฉันตั้งสติได้เร็ว ไม่ลนลานจนทำอะไรไม่ถูก ตอนนี้ถึงแม้ว่าจะผ่านมาเป็นเวลาเกือบ 3 เดือนแล้ว นักศึกษาที่มากักตัวมีผลตรวจเป็นบวกมีจำนวนมากกว่าสิบราย ตัวฉันเองและสมาชิกของหอพักๆ ไม่รู้สึกตื่นตื่นอีกต่อไปแล้ว พวกเราสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและแผนที่เคยซ้อมมาได้เป็นอย่างดี ขอขอบคุณโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดลที่มอบแต่สิ่งดี ๆ ให้ฉันระหว่างช่วงชีวิตการทำงาน ขอขอบคุณจริง ๆ

สุมาลี สุขศรี

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน).....นางสาว สุมาลี สุขศรี.....

สุธิดา มาสุน

ลงชื่อ(หัวหน้า ภาค/ฝ่าย/งาน/หน่วย).....ดร สุธิดา มาสุน.....

สังกัด.....โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ศาลายา คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี.....

วัน / เดือน / ปี 19 เมษายน 2565